

Този е синътъ на Паскаля Тоннера ! Разбирашъ ли, добрый ми татко ? Това азъ не можахъ го понесе, и не бяхъ можълъ да прѣживѣя. И тъй нека умрѣ прѣди додѣ не ми сж го казали ! Нека опропастижъ животътъ си прѣди додѣ не ми сж строшили сърдцето. Не дѣй ся никога [подвоява] че умирамъ като тя любѣж, и тя уважавамъ и обожавамъ. Това щѣше да е прѣстъпленіе, тате ! Послѣ какво е свѣтътъ ? Кратко едно съществованіе, което осѣщамъ страждуща, нѣколко минути въ които казувамъ че осѣщамъ, защото ни боли. Не е ли прѣдпочтително да иде нѣкой тамо дѣто нѣма ни болѣсть, ни скърбъ, ни въздыханіе ? Каквато и да е смъртъта пакъ е прѣдпочтителна отъ едногодневныйтъ животъ. Ако е сладкъ и дълбокъ сънъ, разумѣва ся нѣма да ся смущава отъ таквызи сънища, и тѣзи сънища нѣма да притискать тѣло а духъ. И послѣ нека кажемъ че има Богъ ; Той не е мжчитель, но е Богъ на милостыжъ а на любовьжъ. Прощава, милува и дарява миръ на съкрушенныйтъ души. Вървай мя тате ! . . . . “

Тоннера го задавихъ хълцанія.

«Ей осѣщамъ го, тате, Видишь на този часъ участвувамъ на ефимерный животъ и на животъ безсмъртенъ. Единъ таинствененъ гласъ ми го казува, тате, «Богъ е отецъ на милостыжъ, любовьжъ и опрощеніето !» Поискай прочее, о, татко, да ся утѣшишь за лишеніето отъ мене, за погрѣшкыжъ ми къмъ тебе и за неблагодарностьжъ ми къмъ тебе ! . . . . Оставямъ ти възглавницыжъ и кадрото си ! Тамо горѣ, о, прѣвѣждѣленный ми татко, тамо горѣ тя очаквамъ съ отворенны обятія. Бързамъ да иджъ тамъ да ся моляжъ за тебе у Бога Саваота. Тичамъ да ти прѣдгответжъ пжтьтъ. О, татко, с' Богомъ ! “

*Сынъ ти*

**Іоакимъ.**

Да опишемъ ли въ какво тревълненіе на рыданіе и въздыханіе паднжъ Паскаль ? О, бащи ! Вы които сте почувствуваали нѣкога, какво е толкозь трагическо лишеніе отъ дѣте, вы които знаете колко обоюдоостры мечеве забива въ отеческытъ гърды, писмо толкозь патетическо, дозволѣте ми да не отивамъ по на татъкъ . . .